पाशान्निर्ऋत्यै चोदमोचि। अहा अवर्त्तिमविदत्स्योनम्। अप्य-भूद्भद्रे सुकृतस्य लोके" इति। अयं कुमारो यस्मात् व्याधेः दुरितादिहेतोः पापात् अवर्त्यै वर्त्तिः वर्त्तनं जीवनहेतुः सम्पत् तद्विपरीतं दारिद्र्यम् अवर्त्ति तस्या अपि अमोचि मुक्तोऽभूत्। तथा निर्ऋत्यै राक्षसजातेः द्रुहो द्रोहरूपात् पाशाच्च अयं कुमार उदमोचि उत्कर्षेण मुक्तोऽभूत्। अवर्त्तिं दारिद्र्यमहाः अहासीः परित्यक्तवान्। स्योनं सुखम् अविदत् लब्धवान्। भद्रे कल्याणे सुकृतस्य लोके पुण्यकर्म्मणः फलभूते स्थानेऽपि अभूत् अवस्थितवान्॥

सप्तमीमाह। "सूर्य्यमृतं तमसो ग्राह्या यत्। देवा अमुञ्चन्नसृजन् व्येनसः। एवमिमं चेत्रियाज्जामिशंसात्। द्रुहो मुञ्चामि वरुणस्य पाशात्" इति। तमोविद्धस्य सूर्य्यस्य प्रतीकारं देवाश्चक्रुः। तथाच ब्राह्मणम्, सुवर्भानुरासुरः सूर्य्यं तमसा विध्यत्तस्मै देवाः प्रायश्चित्तिमैच्छन्निति। सोऽयं वृत्तान्तोऽत्र दृष्टान्तत्वेन अभिधीयते, यत् यथा देवा ऋतम् अन्धकारप्राप्तं सूर्य्यं ग्राह्या ग्राहका आवरकं तमस अमुञ्चन् मुक्तमकुर्व्वन्। तथा तद्धेतोरेनसः पापात् व्यसृजन् वियोजितवन्तः। एवमहं जनकः इमं कुमारं वरुणस्य पाशात् मुञ्चामि मुक्तं करोमि। कीदृशात् पाशात् चेत्रियात् चेत्रं गर्भस्थानं तत्रोत्पन्नत्वात् जामिशंसात् आलस्यप्रख्यापकात्, द्रुहो बाधकात्। चेत्रिये त्वेत्यादिमन्त्राणां जातकर्म्मणि विनियोगं बौधायन आह, अथैनं स्नापयति चेत्रिये त्वा निर्ऋत्यैवेति॥